

ניפגש בבית המשפט

ריקוד מסוכן (1): החשפנית

בני קייסון נכנס למועדון החשפנות PT בסנט לואיס למטרות ברורות שאין צורך לפרט. אלא שאז הוא התקרב קצת יותר מדי לאיזור הפעילות, לחזות בצורה טובה יותר בחמוקיה הנדיבים של סוזן סייקס. רקדנית זו, ששם הבמה שלה הוא "לב רחב", התגאתה בחזה בהיקף של כמעט 2 מטרים, וש־דיה נתקעו בצווארו ובראשו של קייסון. לטענתו, ההתנגשות הפתאומית הותירה את צווארו "חבול, פגוע ופצוע", שלא לדבר על הטראומה והסבל הנפשי שנגרמו לו.

קייסון הגיש תביעה נגד סייקס בסך 200 אלף דולר, אך עד מהרה הפכו הוא ותביעתו לבדיחה בכל רחבי העיר. הוא משך במהירות את התביעה, אלא שהלעג המתמשך עשה את שלו וכעבור שלוש שנים קייסון התאבד.

ריקוד מסוכן (2): השוויצר

לינדה פאוארס, טכנאית שיניים מג'ורג'יה, יצאה לבלות במועדון ריקודים. שם פגשה את מייק לסטופקה, אשר הזמין אותה לריקוד. טוב, זה הרי מה שעושים במועדון ריקודים, לא? אלא שלסטופקה היה קצת יותר מדי שוויצר. הוא ניסה להראות לפאוארס את יכולתו בסיבוב נוסח ריקוד ה־"shag" של שנות ה־30.

לסטופקה לא הצליח להשלים את התרגיל, פאוארס נפלה ושברה את אצבעה. לפוטסקה למד עד מהרה, שאצבע יכולה להיות עסק מאוד יקר, כאשר חויב לשלם לפאוארס פיצוי של 200 אלף דולר – פי עשרה מהסכום הגבוה ביותר שנפסק עד אז בג'ורג'יה על פציעה דומה. קשה להניח שבזה הוא יתגאה יותר מדי.

ריקוד מסוכן (2): ההשתלה

חשפנית לשעבר בניו־יורק החליטה שניתוח פלסטי של אחוריה ישפר את המראה שלה ואולי גם יספק לה עוד עבודה. כאשר התעוררה גילתה לתדהמתה, שהמנתח השתמש בשתלי סיליקון המיועדים כידוע בדרך כלל לחלק הקדמי של הגוף.

אין פלא, איפוא, שלטענתה היא הרגישה כאילו זוג שדיים הודבק לא־חוריה. המנתח טען שפעל כשורה, אך חבר המושבעים זיכה אותה בפיצוי של 30 אלף דולר בשל הסבל שנגרם לה.

עושים חוק מהחזוק

חשהו משונה בממלכת דנמרק

לפני התנעת המכונית יש לבדוק את האורות, הבלמים, ההגה והצופר. כיצד בדיוק ניתן לעשות זאת כאשר המנוע כבוי? למחוקק בקופנהאגן פתרונים.

/// אליבי

זהירות מפני בן הזוג. ציור: פייר אוגוסט רנואר

וזה לא הכל: על הנהג לוודא שאיש אינו שוכב מתחת לרכב לפני שהוא מתחיל בניסיעה.

בזה לא נגמרו הכללים. כל מכונית, מכל סוג ובכל גודל ובכל יום בשנה, חייבים להדליק את האורות הקדמיים. המטרה: להבדיל בינה לבין מכו־ניות חונות. מעניין שאף אחד לא חשב, שמכונית נוסעת בדרך כלל נוסעת ומכונית חונה בדרך כלל עומדת.

טוב, נוסעים. והנה מופיע סוס מול המכונית, והסוס נבהל מן המפל־צת החדשה שטרם ראה כמותה. הנהג מחויב לעצור את הרכב ולהמתין עד שהסוס יירגע. אם זה לא עוזר, חובה עליו לצאת מהמכונית ולכסות אותה, למען לא יחרד עוד הסוס.

האמת היא, שאם הנהג היה מקפיד על קיום מצות החוק, הוא בכלל לא היה נכנס לבעיה הזו עם הסוס. למעלה ממאה שנה לאחר המצאת המכו־נית, החוק הדני עדיין קובע שלפני כל מכונית נוסעת חייב ללכת אדם נוסף, אשר ינופף בדגל ויזהיר סוסים מפני הכרכרה הממונעת.

קופנהאגן. לפני כל מכונית נוסעת חייב ללכת אדם אשר ינופף בדגל ויזהיר סוסים

חיפה בסוף המאה ה־19. שתי אוניות בריטיות הגיעו מקפריסין

עם כאלו חוקים, יש לנהג הדני סיכוי לא רע להגיע לבית הסוהר. אז הנה בשורה טובה לשם שינוי: בריחה מהכלא לכשעצמה איננה עבירה בדנ־מרק. רק אם אתה כבר בורח, תתחבא היטב, משום שאם תיתפס – תחויב כמובן להשלים את יתרת עונשך. אבל על הבריחה עצמה, כאמור, לא תיע־נש, אז למה לא לנסות?

נוסטלגיה פלילית

קטטת החתנים

חיפא. – מנהג הנוצרים והישמעאלים פה ללכת עם החתן ביום חתונתו אל בית הרחצה בלוויית בחורים ונערים ובצאתם יתהללו וישתובבו ויסובבו בשווקים בנגינות ומחולות.

והנה קרה ביום אחד שני חתנים, אחד נוצרי ואחד ישמעאלי, ושניהם

61 /// משפט הארץ / דצמבר 2008

נפגשו בלהקת השובבים ברחוב אחד. ומלפנים זה דרכם, כי הנוצרים יתנו כבוד להישמעאלים ויטו הצידה עד אשר יעברו המוסלימאנים, וגם עתה קרא ההולך בראש להקת המוסלימאנים להנוצרים: "עמדו עמודו, עד אשר נעבור!" והנוצרים, שהיו סבואים, ענו עזות, "לא נעמוד! כי לנו הצדקה ללכת לפנים, כי אנחנו הראשונים!"

ויהיה ריב ביניהם ולא חשכו זה את זה דברי בוז ונאצה ומתוך קללה באו לידי הכאה ואחר שלפו גם חרבותם ויילחמו גם בקנה רובה ויהרגו שמונה איש ושמונים נפצעו. ותהי מהומה גדולה בעיר ומיד הודיעו הדבר בטיליגראף לעיר ביירוט ולאי קיפריס וחיש מהר עפו שתי אוניות מלחמה עם צבא הבריטאנים ויעמדו על חוף עירנו להשקיט המהומה ומושל העיר הודיע הדבר בטיליגראף לקושטא ויענו משם, כי דבר המשפט הזה ימסור ביד ממשלת בריטניא ותשקוט העיר עד ייצא דבר המשפט.

/ "הלבנון", אוגוסט 1880

בעל מקצוע בניבוח במלונות

מפנקסו של מפקח המשטרה דוד תדהר, 1924

צעיר יהודי, גורזי, כבן י"ט, בא בשנה האחרונה מקושטא לירושלים. בדרכו הארוכה מהתם להכא נקרעו בגדיו ונעליו, וגם כספו אזל מכיסו. אף על פי כן סר לאחד המלונות ההגונים שבירושלים. בא הלילה ושנת הצעיר נדדה. בגדי אורחי המלון האחרים לא הניחו לו לישון. השכים בבוקר יום המחרת, לבש את בגדיו, ועל בגדיו – את בגדי אחד האורחים. קיים זה מה שכתוב במגילה: "קח את הלבוש", ואחר כך יצא את המלון.

בחוץ היה יום חורף קר, כנהוג בירושלים. וצעיר זה, שיצא באיצטלא שאינה שלו, תחב את ידיו לכיסי המעיל, למען יחם לו, והנה באחד הכיסים נמצא ארנק ובו לירות אחדות, ובשני – אקדוח. שמח הצעיר: יש לו אקדח לירות, וגם לירות...

ועוד למחרת היום השתמש באקדוח. הוא נכנס לביתו של זקן ואיים עליו באקדוח – הכל כפי הנוסח שהיה ידוע לו מקושטא – והלה נתן לו מה שהיה לו: לירות אחדות.

העסק הלך והתפתח. האקדוח שימש לו אמצעי טוב, והוא הראה בו נפלאות יום יום. ממלון למלון היה עובר, ועסקו – מטלטליהם של אורחי המלונות. בכל תחנות המשטרה נעשה בחור זה ל"בעל שם". יצאו לו מוני־טין, המשטרה מבקשתהו, והוא יודע חוכמת "הנסתר".

לילה אחד היה אורח בבית מלון שבקומה השנייה, ולאחר שאסף חבי־לת בגדי האורחים ולא יכול לצאת בדלת הנעולה, קשר בו סדין, וסדין לס־דין, ומגבת לסדין וכו' והוריד את עצמו מן הגוזזטרה. אז הרגיש בו בעל המלון ורדף אחריו, אבל הצעיר זרק אל פניו את חבילת הבגדים, וירף בעל המלון ממנו ויחזק בבגדים.

ושוב התחילה שורה של התאוננויות בתחנות המשטרה על הגנב הנע־לם. לבסוף הוכר ברחוב ונתפס ונדון למאסר שנה.

/ "חוטאים וחטאים בארץ ישראל"